

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. II și tribunalul județului Teleorman: *Societatea economică «Teleormanul» cu primăria com. Alexandria* cu o Notă.

Curtea de apel din Craiova, s. II: *I. Boloșeanu cu D-r N. Urdăreanu*.

Tribunalul jud. Iași, s. I: *George D. Nițescu cu Eugenia Popovici, născută Rolin*, cu o Observație de d. D. Alexandresco.

Judecătoria ocolului Troțuș, Bârlad: *Froim Zingher cu Iosef Bercovici*.

Informațiuni. — Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 18 Februarie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Societatea economică „Teleormanul” cu primăria com. Alexandria.

Societăți economice ce fac și operațiuni comerciale. — Recunoașterea lor ca persoane morale. — Dacă mai au trebuință de îndeplinirea formelor de constituire ale Codului de comerț. — Dacă au capacitatea de a sta în instanță.

Societățile economice, chiar când au un caracter comercial, sunt dispensate de a mai cere și îndeplinirea formelor de constituire ale Codului de comerț când ele au fost recunoscute ca persoane morale, și deci au capacitatea să stea în justiție fără a fi îndeplinit acele forme de constituire.

Decisiunea 72/902.—Casat, în urma recursului făcut de societatea economică „Teleormanul”, jurnalul cu No. 6627/900 a tribunalului Teleorman dat în proces cu primăria com. Alexandria.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier G. N. Bagdat;

Pe d. avocat T. Ionescu din partea recurentei societăți în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat V. Lascăr din partea intimetei primării în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat :

«Exces de putere. În adevăr nu se pot suspenda procesele, de cât atunci când ambele părți lipsesc sau una din ele a murit, și din însăși jurnalul tribunalului, se dovedește că societatea «Teleormanul» s'a prezentat în instanță. Cuvântul tribunalului de a considera societatea «Teleormanul» ca nepresinte, pentru că ar fi o societate care se ocupă cu daraveri comerciale fără a fi autorizată să funcționeze conform cu Codul de comerț, constituie un al doilea exces de putere, căci o astfel de hotărîre tribunalul n'a putut s'o dea, de cât prin violarea legii, promulgată prin decretul regal No. 2480/900 înserat în *Monitorul Oficial* No. 41/900, care a recunoscut societății «Teleormanul» calitatea de persoană juridică, și a autorizat'o să funcționeze conform statutelor sale».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că tribunalul Teleorman, chemat să judece ca instanță de apel, acțiunea prin care societatea recurentă reclamă de la primăria Alexandria, o sumă de bani, a suspendat judecarea apelului în lipsa primăriei, considerând lipsă și societatea care era reprezentată în instanță prin G. Ionescu cu mandat în regulă, motivând aceasta pe faptul că, societatea n'ar fi autorizată să funcționeze conform Codului de comerț, că n'ar avea existența legală, și prin urmare nu'si poate constitui mandatară;

Considerând că se constată că societatea recurentă în puterea legii din 24 Mai 1900 promulgată prin decretul Regal No. 2480/900 și publicată în *Monitorul Oficial* No. 41 din acelaș an, este recunoscută ca persoană morală și autorizată să funcționeze conform statutelor sale;

Că fiind o persoană morală ca atare ea are drepturi de a poseda, de a câștiga avere, de a intenta acțiuni și nu e trebuință a'i mai cere îndeplinirea formelor pentru constituirea societății conform dispozițiilor Codului de comerț, și a nu admite să stea în judecată nici direct nici prin mandatar, precum face tribunalul de Teleorman; fiind-că dacă în sine e o societate comercială, care ar fi trebuit să fie constituită conform Codului de comerț, dar având caracterul de persoană morală, aceasta ne dispensează de a mai cere și îndeplinirea formelor de constituire ale Codului de comerț;

Că tribunalul neadmițând societatea a sta în judecată a săvârșit prin aceasta un vedit exces de putere, nesocotind și dispozițiile art. 254 Pr. civilă, după care pricinile nu se pot suspenda de cât atunci când ambele părți sunt lipsă de la înfățișare;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN

Audiența de la 2 Noembrie 1900

Președenția D-lui I. Ph. G H E Ț U, Președinte

Societatea economică „Teleormanul” cu primăria comunei Alexandria.

Jurnalul No. 6627/900.

Societăți economice ce fac operațiuni comerciale. — Funcționarea lor fără a fi fost autorizate conform legii comerciale. — Dacă au capacitatea de a sta în instanță.

Societățile economice ce face și operațiuni comerciale nu pot avea capacitatea de a sta în justiție dacă nu au fost autorizate a funcționa, conform Codului comercial.

Tribunalul,

Având în vedere că din statutele societății economice „Teleormanul” rezultă că densa face operațiuni comerciale; că însuși reprezentantul său recunoaște că nu este legalmente autorizată a funcționa, conform codicelui de comerț;

Că ast-fel, așa zisa societate nu poate să și constituie mandatar, întru cât nici ea nu este legalmente autorizată;

Pentru aceste motive, o consideră ne reprezentată în instanță și întru cât ambele părți lipsesc, în baza art. 253 Pr. civ., tribunalul, suspendă, etc.

(ss) I. Ph. Ghețu, N. N. Papadat.

Audiența de la 30 Octombrie 1901

Președenția D-lui I. P H. G H E Ț U, Președinte

Societatea economică «Teleormanul» cu N. Stănescu.

Acțiune. — Sesișarea instanței judecătorești. — Capacitatea de a sta în instanță. — Cestiuni de ordine publică. — Ridicarea lor din oficiu.

Societăți cooperative comerciale. — Cum se pot înființa și avea ființă juridică. — Autorisația tribunalului. — Lipsa acestei autorisațiuni. — Recunoașterea unei asemenea societăți ca persoană morală de către corpurile legiuitoare. — Dacă această recunoaștere îi dă dreptul a sta în justiție în materie comercială. — (Art. 138 și 223 din Codul comercial).

1. Sesișarea instanței judecătorești cum și capacitatea de a sta în instanță este de ordine publică și deci ea se poate ridica chiar din oficiu de către acea instanță în momentul în care partea care a sesisat-o compare pentru a și susține dreptățile sale.

2. Asemănat articolelor 223 și 138 din Codul comercial, societățile cooperative nu se pot înființa, și deci nu pot avea ființă juridică, de cât numai după ce va fi obținut autorisațiunea tribunalului, dată conform mențiunatului articol 138.

Ast-fel, o societate cooperativă comercială, chiar dacă a fost recunoscută de către corpurile legiuitoare ca persoană juridică, nu poate sta în instanță, în materie comercială, dacă n'a obținut autorisațiunea tribunalului conform sus citatelor articole, recunoașterea ei ca persoană morală de către cameră și senat nedându-i dreptul de a sta în justiție de cât în materie civilă.

Tribunalul,

Asupra cestiunei ridicată din oficiu de tribunal, de a se ști dacă intimata societate «Teleormanul» este recunoscută a funcționa legal și că prin urmare dacă poate sta azi în justiție;

Considerând că, sesișarea instanței judecătorești, cum și capacitatea de a sta în instanță este de ordine publică și deci ea se poate ridica chiar din oficiu de către acea instanță în momentul în care partea care a sesisat-o compare pentru a și susține dreptățile sale (v. desb. asupra art. 66 alăturate pe lângă procedura civilă, pag. 309 și 310, răspunsul d-lui ministru Dissescu);

Considerând că, întru cât apelantul lipsește și întru cât reprezentantul societății «Teleormanul» întrebat declară că, societatea pe care o reprezintă nu este autorizată în conformitate cu art. 223 și 138 Cod comercial, dar că i este recunoscută calitatea sa ca persoană morală și autorizată a funcționa conform statutelor sale, prin legea de la 24 Maiu 1900, urmează ca tribunalul să se pronunțe mai întâi asupra cestiunei de a se ști dacă această societate are sau nu capacitatea de a sta în instanță;

Considerând că, după art. 223 combinat cu art. 138 Cod comercial, societățile cooperative nu se pot înființa — deci nu pot avea ființă juridică — de cât numai după ce va fi obținut autorisațiunea tribunalului, dată conform acestui din urmă articol;

Considerând că, din statutele societății prezentate azi în instanță, rezultă că societatea cooperativă «Teleormanul», face operațiuni de comerț, și că comerțul este principala sa ocupațiune, de oare-ce face împrumuturi cu dobândă, cu sau fără ipotecă, face operațiuni de scont și în general toate operațiunile unei case de bancă;

Considerand că obiecțiunea făcută de către intimată că ea are dreptul a sta în instanță întru cât prin legea din 24 Maiu 1900, a fost recunoscută de persoană morală și îndrituită a funcționa și a și prelungi existența, conform statutelor sale, nu poate avea nici o valoare, de oare-ce recunoscându-i-se calitatea de persoană morală și deci dreptul de a sta în justiție în materie civilă prin aceasta nu i s'a recunoscut și dreptul de persoană juridică, în sensul prevăzut de ultimul alineat al art. 78 din Cod. comercial, adică de a sta în instanță în materie comercială, fără îndeplinirea cerințelor Codului comercial;

Considerând că la această concluziune ne conduce forțamente și deosebirea ce există între persoanele morale proprii zise, cari nu pot avea în vedere de cât interese publice și de bine-facere, și pentru cari o lege ca cea din 24 Maiu 1900, invocată de către intimată, ar fi suficientă spre a le da existența, și între persoanele sau ființele juridice, prevăzute de art. 78 Cod com., al căror scop unic este interesul privat al unei colectivități de persoane, interes care are de scop banul, și de mijloc specula, și pentru care mai sus numita lege nu este suficientă ca să i dea puțință de a figura ca parte în instanță, mai înainte de a fi îndeplinit cerințele Codului comercial arătate mai sus și relative la constituirea și înființarea lor;

Considerând că, din contradicțiunea cerințelor Codului comercial în această materie, cu dispozițiunile alin. 2 al legii invocată mai sus, tribunalul nu crede că poate resulta pentru societatea «Teleormanul» dreptul de a sta în instanță, cu toată comercialitatea sa, de oare-ce această lege fiind individuală, numai în favorul societății cooperative «Teleormanul», și ne spunându-se de către legiuitorul care a legiferat-o, că printr'insa înțelege a face o excepțiune la dispozițiunile art. 138 și 223 Cod com., și a crea ființe juridice comerciale în înțelesul art. 78 Cod com., alt-fel de cum prevede acest Cod, și instanțele judecătorești fiind chemate a statua între cerințele Codului comercial și acelea ale acestei legi care le contrazice, nu pot da acestei legi o interpretațiune care să restorne toate principiile

de drept în materie comercială, fără o manifestațiune vădită a legiuitorului ei, că voeste a face o excepțiune în favoarea acestei societăți la toate regulile prescrise în Codul comercial pentru constituirea și înființarea tuturor societăților cooperative;

Considerând că ideea unei atare excepțiuni la regulile prescrise de Codul comercial, nu rezultă, nu numai din legea invocată și din discuțiunile corpurilor legiuitoare, unde s'a votat fără nici o discuțiune, dar nici măcar din rapoartele d-lor raportori ai comitetelor delegaților camerei și senatului pe care se sprijină astăzi reprezentantul numitei societăți, de oare-ce aceste rapoarte, cari sunt cu totul identice, departe de a lăsa să se înțeleagă ver-o asemena excepțiune, pe lângă altele nu spune de cât că această societate fiind autorizată de Ministerul domeniilor în anul 1878, astăzi această formalitate este insuficientă din punctul de vedere legal pentru o funcționare regulată și că din cauza acestei insuficiențe, ea a încercat deja prejudiciul și că fatalmente ar ajunge la liquidare dacă nu i s'ar recunoaște personalitatea, iar nici de cum că acești domni raportori cereau comercial să facă o excepțiune la cerințele Codului comercial în materie de funcționare a societății;

Considerând că, în mod serios, nu se poate trage nici o concluziune din similitudinea ce ar fi existând între această societate și societatea «Furnica» și a «Funcționarilor», cari și ele, mai cu seamă cea dintâi, prin statutele sale, face afaceri comerciale, de oare-ce, pe când pentru societatea «Teleormanul» comerțul este scopul principal al societății, al căreia capital este proprietatea membrilor săi, pentru societatea «Furnica» și a «Funcționarilor» scopul nu este de cât binele public, comerțul este un mijloc pentru a și ajunge scopul, iar capitalurile lor nici de cum proprietatea membrilor ce le compun; de unde urmează că, pe când societatea «Furnica» și a «Funcționarilor publici», chiar făcând comerț, nu poate fi de cât o persoană morală, cu dreptul de a sta în instanță fără formalitățile prescrise de Cod com. pentru legala lor funcționare, societatea «Teleormanul», cu toată recunoașterea calității sale de persoană morală, nu poate funcționa ca persoană juridică în condițiunile art. 78 din Codul comercial, fără îndeplinirea obligațiunilor prescrise de art. 223 și 138 din acest Cod, și deci, din acest punct de vedere, neavând ființă, nu poate sesisa instanțele judecătorești și sta în justiție;

Considerând că ast-fel, societatea «Teleormanul» neputând sta în instanță, ea nu poate fi considerată ca prezentă, și întru cât și apelantul cu cele-lalte părți lipsesc, procesul conform art. 253 Pr. civ. nu poate fi de cât suspendat;

Pentru aceste motive, redactate de d. președinte Ghețu, tribunalul dispune suspendarea acestui proces.

(ss) I. Ph. Ghețu, N. N. Papadat.

O p i n i u n e

Subscrisul difer de opiniunea majorității, pentru următoarele motive:

Având în vedere că societatea economică «Teleormanul» din Alexandria, în puterea legii promulgată prin decretul regal No. 2480 din 1900, inserată în *Monitorul Oficial* No. 41 din 24 Maiu 1900, este recunoscută ca persoană morală și autorizată a funcționa și a și putea prelunge existența conform statutele sale din 25 Aprilie 1899;

Considerând că, în virtutea acestei legi, societatea «Teleormanul» având existența legală recunoscută, este bine reprezentată azi în instanță prin președintele său d. Bădescu-Roșiori, conform art. 43 din statute.

Asupra obiecțiunii că societatea, făcând acte de comerț, n'are existență legală, fiind-că nu s'a conformat dispozițiunilor Codului de comerț, cerând și ob-

ținând autorisarea de la tribunal, de constituire și funcționare:

Considerând că societatea «Teleormanul» a fost recunoscută ca persoană morală și autorizată să funcționeze conform statutele sale prin legea specială sus indicată, tocmai în scopul ca să nu mai fie supusă formalităților prescrise de Codul comercial, că legea aceasta specială fiind posterioară Codului de comerț, prinț'ensă însă s'a derogat de la dispozițiunile sale;

Considerând că ceea ce confirmă în mod cert și evident această părere sunt motivele din rapoartele cu care legea a fost prezentată în debaterile corpurilor legiuitoare, din care rezultă că tocmai pentru ca societatea să nu fie supusă prescripțiunilor Codului de comerț, în ce privește condițiunile de constituire și funcționare a ei, a fost autorizată să funcționeze și să și prelungească existența conform statutele sale (vezi debaterile Adunării deputaților No. 70 din 19 Aprilie 1900, pag. 1925 și ale Senatului No. 70 din 25 Aprilie 1900, pag. 1283).

Pentru aceste motive, sunt de părere a se respinge apelul, etc.

Jude-instructor (s) G. Dumitrescu.

Notă.—In contra jurnalului tribunalului Teleorman cu No. 6627/900 prin care se suspendă procesul dintre Societatea «Teleormanul» cu Primăria Alexandria pentru motivul că zisa societate n'ar fi îndeplinit formalitățile cerute de Codul comercial societăților cooperative spre a putea sta în instanță, făcându-se recurs de societate la Casație și repartisându-se la secția I, s'a casat prin decisiunea No. 93/901 acest jurnal, pentru motivul că societatea în timpul când s'a ivit litigiul între ea și primărie, de și nu se conformase dispozițiilor Codului comercial, însă era recunoscută în acel timp de persoană morală de către Corpurile legiuitoare. Hotărîrea fiind dată în lipsa primăriei, aceasta a făcut opoziție, iar la ziua înfățișării s'a ridicat de către primărie incidentul de incompetința acestei secții afacerea fiind comercială; admitându-se incidentul s'a trimis afacerea în judecarea Curții secția II care a dat decisiunea ce publicăm mai sus No. 72/902, menținând vederile secții I și casând din nou jurnalul tribunalului.

În intervalul de când s'a pronunțat casația secția I în sensul că rău tribunalul a suspendat procesul pentru motivele mai sus expuse și până la pronunțarea decisiunii 72/902 a secției II, s'a prezentat tribunalului de Teleorman spre judecare alte procese ale zisei societăți tot de această natură, cu ocaziunea judecării cărora apărătorii societății, de și au pus în discuție pe lângă alte argumente că societatea e legal reprezentată și decisiunea Curții secția I, intervenită în sensul acesta, totuși tribunalul persistând în prima sa părere motivând-o mai pe larg prin sentința ce publicăm mai sus, suspendă toate procesele de această speță ce erau pendinte înaintea sa.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, Secția II

Audiența de la 28 Ianuarie 1902

Președinția D-lui G. D. Bildirescu Președinte

I. Botoșeanu cu Dr. N. Urdăreanu.

Privilegiu. — Contract de împrumut pe emanet, și contract de arendare. — Care din aceste privilegii au prioritate, și ce condițiuni trebuie să îndeplinească pentru aceasta. — (Art. 1730 din Codul civil și art. 12 din legea constitutivă a Băncii agricole).

După dispozițiunile art. 1730 din Codul civil proprietarul unui imobil rural are drept de privilegiu asupra a tot ce servește la exploatarea moșiei, în virtutea principiului că lucrurile asupra cărora există privilegiu, datorește existența creditorului.

Prin urmare de și după art. 12 din legea constitutivă a Băncii agricole, Banca are privilegiu asupra lucrurilor puse în gagiu, acest privilegiu se menține numai întru cât contractul de emanet a fost intabulat în registrul Primăriei unde se găsesc obiectele emanetate și numai de la data intabulării, drepturile Băncii se pot opune celor d'al treilea.

Curtea deliberând.

Asupra apelului făcut de I. Botoșeanu în calitate de director al Băncii agricole sucursala Gorjiu contra sentinței civile a tribunalului Gorjiu No. 218/901;

Având în vedere, că prin această sentință s'a admis contestațiunea făcută de d-l Dr. N. Urdăreanu la tabloul de distribuirea banilor resultați din vânzarea averii mobile a debitorului Tașcu Costică și s'a dispus să i se dea și suma de lei 871, bani 75, care să vedă dați Băncii agricole sucursala Gorjiu;

Având în vedere susținerile părților și actele aflate în dosarul tribunalului, din care rezultă că în ziua de 15 Septembrie 1899 Dr. N. Urdăreanu prin contractul autentificat de tribunalul Gorjiu la No. 8929, a arendat lui Tașcu Costică proprietatea sa Urdari de sus și de jos pe termen de 5 ani cu incepere de la 1 Aprilie 1900 și până la 1906 și cu arenda de 5000 lei pe an; că arendașul ne plătind arenda la timp căștiul lui Sf. Gheorghe și Sf. Dumitru, proprietarul în ziua de 17 August 1900, i a șos în vânzare averea mobilă; că efectuându-se vânzarea acestei averi, la facerea tabloului de distribuțiunea prețului, s'a atribuit și Băncii agricole suma de lei 871, bani 75, în baza contractului de împrumut cu emanet autentificat de tribunalul Gorjiu la No. 1006/900 din 29 Februarie și intabulat în registrul respectiv al comunei Părău, plasa Vulcan, județul Gorjiu la 5 Martie 1900, prin care contract, Tașcu Costică declară că pentru garantarea poliței de 3000 lei constituie Băncii amanet 16 boi, 4 cai și 140 porci, aflați pe moșia Părău proprietatea generalului Oton Sachelarie;

Având în vedere, că Banca agricolă susține că contractul de împrumut pe amanet al debitorului său Costică e făcut la 29 Februarie 1900, și intabulat la comuna Părău la 5 Martie 1900, iar contractul de arendare al Dr. N. Urdăreanu de și făcut la 15 Septembrie 1899, însă termenul arendării începe la 1 Aprilie 1900, și prin urmare privilegiul Băncii fiind început la 5 Martie 1900, data de când contractul de împrumut a fost trecut în registrul primăriei comunei Părău, în acest caz privilegiul Băncii fiind mai vechiu ca al proprietarului, reu tribunalul a hotărât ca suma de 871 lei și 75 bani, prinși din vânzarea vitelor să fie dată proprietarului moșiei Urdari de sus și de jos, pe care Costică o ținea cu arenda;

Având în vedere, că a atât apelantul cât și intimatul recunosc că contractul de arendarea moșiei Urdari de sus și de jos este făcut cu începere de la 1 Aprilie 1900, iar nu de la 15 Septembrie 1899, cum gresit se vede trecut în sentința tribunalului;

Având în vedere, că cesțiunea dedusă în judecata acestei Curți este de a se ști, care din aceste două pri-

vilégiu are dreptul de întâetate, privilegiul proprietarului asupra averii mobile a arendașului, sau privilegiul Băncii agricole, atunci acând contractul de amanet n'a fost înscris așa cum cerea legea Băncii, într'un registru special în comuna unde se află averea mobilă urmărită de proprietar ci în o altă comună;

Considerând, că după dispozițiile art. 1730 C. civil, proprietarul unui imobil rural are drept de privilegiu asupra recoltei și asupra a tot ce servește la exploatarea moșiei în virtutea principiului, că lucrul asupra căruia există privilegiu datorește existența sa creditorului, și prin urmare creanța asupra acestui lucru este firesc să fie privilegiată, căci fără aceasta, obiectul nu s'ar fi găsit nici o dată în patrimoniul debitorului și n'ar fi putut deveni gagiul creanței sale, că de altă parte este de esența contractelor de arendare de a oferi proprietarului o siguranță specială asupra obiectelor aflate pe moșie, adică un drept de preferință față de cei alți creditori;

Considerând, că în adevăr, legea constitutivă a Băncii agricole în scop de a i facilita operațiunile prin art. 12 i-a acordat favoarea de a se considera ca date în posesiunea ei lucrurile ce i se vor pune în gagiu, care rămâne în posesia debitorului, cum sunt vitele pe moșie, recolte etc., cu condiție însă ca contractele de împrumut să fie înregistrate la tribunal și la primăria respectivă, iar în privința celor de al treilea, drepturile Băncii nu vor începe de cât de la data acestei mențiuni în registrul primăriei;

Considerând în speță, că contractul de împrumut pe amanet al Băncii autentificat de tribunalul Gorjiu la No. 1006 nu se vede intabulat de cât în registrul primăriei comunei Părău la No. 1 din luna Martie;

Considerând că este necontestat că vitele lui Tașcu Costică, care fusese amanetate la Banca agricolă, au fost transportate pe moșia Urdari de sus și de jos, proprietatea intimatului Dr. N. Urdăreanu, de către arendașul său Costică la 6 Aprilie, atunî când contractul de arendare abia se pusese în aplicare;

Considerând, că se dovedește că aceste vite au fost transportate la comuna Urdari cu consimțimentul directorului Băncii, fapt ce rezultă din adresa directorului Băncii agricole cu No. 398 din 6 Aprilie, aflată în dosar, și prin care autorisează pe primarul comunei Părău a lăsa ca vitele amanetate să fie transportate la comuna Urdari de jos și că contractul de împrumut nu s'a intabulat la această comună Urdari spre a se putea susține că este opozabil intimatului Doctor N. Urdăreanu, care este terțiu, cum hotărăște art. 12 din legea Băncii;

Considerând, că din modul cum avocatul intimatului la prima instanță a prezentat afacerea, în lipsa clientului său, nu se poate de fel susține că densus ar fi avut cunoștința că vitele transportate pe moșia s'a erau amanetate la Bancă, din contră apelantul cu nimic nu s'a destoinicit a face această probă, și nici rezultă din verii un act că intimatul ar fi avut cunoștința că vitele fusese amanetate la Bancă;

Că dar, din acest punct de vedere, intimatul cu drept cuvânt a considerat această avere mobilă a debitorului ca gagiu al său și densus în virtutea art. 1730 C. civil are privilegiu asupra acestei averi cu preferință față de apelant;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Ath. Herescu, Curtea, în majoritate, respinge apelul, etc.

(ss) G. D. Bildirescu, G. Orman, Ath. Herescu.

O p i n i u n e

Pentru a ne putea pronunța în cauză, suntem de părere a se obliga partea apelantă să producă în instanță o copie certificată de primarul comunei Părău din județul Gorjiu, după contractul de împrumut numărul 139 din anul 1900, intervenit între Banca agricolă din județul Gorjiu și Tașcu Costică, copie care se va scoate din însăși registrul de intabulare al numitei comune.

(ss) C. Georgescu, C. A. Mităscu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, Secția I

Audiența de la 20 Noembrie 1900

Președenția D-lui ION CORJESCU, Judecător

George D. Nițescu cu Eugenia Popovici, născută Rolin

Sentința civilă No. 409/901,

Legat.—Liberarea unui legat particular.—Cum și de cine se face.—Chemare în judecată.—Dacă trebuie precedată de o somație.—Dacă această chemare echivalează cu o punere în întârziere.—(Art. 891, 895 și 899 din Codul civil).

Testamente.—Autentificare.—Dacă trebuie și semnătura redactorului testamentului.—Cas de boală a testatorului.—Instrumentarea la domiciliu.—Formalități.—Dacă, în asemenea cas, testamentul autentificat numai de judecătorul delegat este valabil.—(Art. 859, 860, 861 și 867 Cod civil; art. 9 și 33 din legea autentificării actelor).

Legat.—Timbru.—Cine plătește taxele pentru legatele particulare.—(Art. 66 din legea timbrului).

1. Liberarea unui legat poate fi voluntară, atunci când persoanele însărcinate de lege cu predarea legatului consimt la aceasta prin bună înțelegere, sau judiciară, atunci când acele persoane nu se învoesc de la sine la aceasta, în care cas legatarul este constrâns să ceară predarea legatului său pe calea justiției.

2. Pentru liberarea unui legat, cererea în judecată din partea legatarului nu are nevoie să fie precedată de o somațiune, de o invitațiune formală adresată celor îndatorăți cu predarea legatului.

Afară de aceasta, cererea în judecată se poate considera ca o punere în întârziere a persoanelor îndatorate cu predarea legatului.

3. Autentificarea testamentelor, în cas de boală constatată a testatorului, se face de judecător la domiciliul acestuia și convingerea judecătorului, în această privință, se poate forma în ori ce mod, destul numai ca dânsul să constate, în procesul-verbal de autentificare, cazul de boală și să indice cu precisiune locuința unde a instrumentat.

4. De și după art. 9 din legea autentificării actelor se cere ca atunci când părțile, pentru confecționarea unui act, recurg la luminele altei persoane, actul va trebui să poarte, pe lângă semnăturile părților, și semnătura persoanei care l'a redactat, totuși această formalitate nu este cerută și pentru autentificarea testamentelor, ast-fel că în testament nu se cere și semnătura redactorului.

5. Autentificarea unui testament este perfect făcută numai de un singur judecător, iar nu de complexul tribunalului, atunci când din cauză de boală a testatorului, judecătorul delegat s'a transportat la domiciliul acestuia spre a-i lua declarațiunile și consimțământul.

6. După art. 66 din legea timbrului, moștenitorii legitimi sunt ținuți să facă și plata taxelor datorite de legatarii particulari, și la liberarea legatelor acești legatarii particulari sunt ținuți să restituie moștenitorilor taxele ce aceștia au plătit pentru acele legate.

S'au ascultat: d-nii Petru D. Nițescu și Grigoriu din partea reclamantului George D. Nițescu, precum și d-nii A. Suci și Al. Cerban, din partea intimetei Eugenia Popovici.

Tribunalul,

În ceea ce privește incidentul ridicat de d. avocat Suci :

Având în vedere că liberarea unui legat poate fi voluntară atunci când persoanele însărcinate de lege cu predarea legatului consimt la aceasta prin bună

înțelegere, sau judiciară atunci când acele persoane nu se învoesc de la sine la aceasta, în care cas legatarul este constrâns să ceară predarea legatului său pe calea justiției;

Având în vedere că cererea în judecată nu e de nevoie să fie precedată de o somațiune, de o invitațiune formală, întru căte legea nu o spune și art. 891, 895 și 899 C. civ. nu fac de cât indică persoanele datoare și la care legatarii urmează să se adreseze pentru a putea căpăta predarea legatului lor, fie direct, fie prin justiție, și nici de cum nu se vede în aceste articole impusă vre-o obligațiune legatarului de a face invitațiune persoanelor îndatorate cu predarea legatului, mai înainte de a-și căuta dreptul său în justiție;

Având în vedere că chiar dacă am admite că din lege reeșă îndatorirea aceasta pentru legatar, încă cererea în judecată se poate considera ca o punere în întârziere și pârâta fiind întrebată în instanță dacă e dispusă să predea reclamantului legatul conform testamentului, dânsa nu a voit a răspunde, deci a refuzat;

Că așa fiind, acest incident urmează a fi respins;

Pentru aceste motive, Tribunalul, respinge incidentul.

În fond,

Tribunalul deliberând și având în vedere acțiunea civilă intentată de d-l Petru D. Nițescu în calitate de procurator al fratelui său Gheorghe Nițescu contra d-nei Eugenia Popovici născută Rolin pentru liberarea unui legat;

Având în vedere că din testamentul autentificat de trib. Iași, secția III-a la No. 1825/1900 și prezentat de reclamant, se constată că defuncta Eufrosina Rolin a lăsat legat reclamantului Gh. Nițescu, un rând de case cu întreg locul lor, situate în Iași desp. 1 str. Moțoc No. 33, cu mai multe obligațiuni pe care pârâta susține că legatarul nu le-a îndeplinit după dorința testatoarei;

Având în vedere că din cuprinsul testamentului se vede că obligațiile pe care testatoarea le-a impus legatarului, între altele cea de a servi surorii sale Eugenia Popovici o rentă viageră de 80 lei pe lună nu pot fi îndeplinite de cât după predarea legatului; căci din folosința imobilului legat vor trebui achitate aceste obligațiuni, în afară bine înțeles de obligațiunile impuse în ceea-ce privește rânduelile înmormântării, care natural trebuiau să se vădă cu cea ocaziune, dar pentru care pârâta nu face dovadă că n'au fost îndeplinite după voința testatoarei;

Având în vedere că, după dispos. art. 816 C. civ., autentificarea testamentelor în cas de boală constatată a testatorului se face de judecător la domiciliul acestuia și convingerea judecătorului în această privință se poate forma în ori ce mod, destul numai că dânsul să constate în procesul verbal de autentificare cazul de boală și să indice cu precisiune locuința unde a instrumentat în conformitate cu disp. art. 83 din legea autentificărilor, ceea-ce în specie se constată pe deplin;

Având în vedere că, de și după art. 9 din legea autentificării, se cere ca atunci când părțile pentru confecționarea unui act recurg la luminele altei persoane, acest act va trebui să poarte, pe lângă semnăturile părților, și semnătura persoanei care le-a redactat, totuși autentificarea testamentelor se face după dispos. art. 860 și urm. C. civ. și aceasta se vede și din art. 33 din leg. autentificărilor, care zice că dispozițiile prescrise de articolul 859 și urm. C. civ. în privința formei testamentelor nu se ating întru nimic prin această lege; or, în articolele de mai sus din C. civ. nicăirea nu se vede prescrisă dispoziția art. 9 din legea autentificărilor în ce privește semnătura redactorului;

Având în vedere că chiar dacă am admite că dispoziția de mai sus ar fi aplicabilă și la testamentele totuși în specie nu s'a făcut dovadă că testamentul def. Eufrosina Rolin ar fi fost redactat de o altă persoană ci, din contră, din forma simplă în care este scris reeșă că acest testament a putut fi redactat de ori-cine și că

pentru confecționarea lui nu a fost nevoie de luminile unor persoane speciale;

Având în vedere că deși art. 867 C. civ. dispune că atunci când din cauză de boală a testatorului declarațiunile sale se ia la domiciliu de un judecător care comunică procesul verbal încheiat tribunalului, în urma căreia tribunalul autentifică testamentul, totuși dispozițiile acestui art. au fost desființate prin al. III al art. 33 din leg. autentificărilor, care zice că formele autentificării testamentelor se pot îndeplini de un singur judecător fie la locuința testatorului, fie la tribunal, că așa fiind, în specie, autentificarea testamentului def. Eufr. Rolin e perfectă față cu dispozițiunile art. de mai sus, de și făcută de un singur judecător și nu de tribunal;

Că, prin urmare, deși formalitățile la care sunt supuse testamentele autentice sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate conform art. 886 C. civ., totuși aceste formalități fiind îndeplinite, testamentul e valabil și acțiunea în liberarea legatului bazată pe acest testament e fundată și urmează a se admite;

Având în vedere că, după art. 66 din legea timbrului, moștenitorii legitimi sunt ținuți să facă și plata taxelor datorite de legatarii particulari, așa că legatarul Gh. Nițescu, urmează să fie obligat a restitui moștenitorului Eug. Popovici taxele convenite pentru legatul său;

Văzând și dispos. art. 860 și urm. C. civ. Pentru aceste motive ce s'au redactat de d-l supleant Cihodariu, tribunalul admite acțiunea, etc.

(ss) I. Corjescu, D. Cihodariu.

Observație.— Art. 889, 895 și 899 prevăd că legatarul trebuie să ceară punerea în posesiune, ceea-ce implică o acțiune judecătorească, fără însă ca să fie nevoie de o somație extra-judiciară, după cum foarte bine decide tribunalul. Din art. 890 și 899 rezultă însă că moștenitorii pot acorda punerea în posesiune și de bună voe (1).

În asemenea caz, punerea în posesiune sau dezseizarea moștenitorului nu este supusă la nici o formă, și poate fi atât expresă cât și tacită, adică să rezulte din o declarație formală cât și din executarea legatului (2).

Ast-fel, plata dobânzii unui legat particular, făcută legatarului de către moștenitorul rezervatar, ar constitui, fără nici o îndoială, o punere în posesiune tacită (3).

Tăcerea moștenitorului nu este în principiu un consimțământ, însă cu toate acestea, judecătorii ar putea să vadă în această tăcere un consimțământ tacit, dacă legatarul s'a pus singur în posesiune, sau a păstrat posesiunea ce avea de mai înainte cu știrea și fără nici o opunere din partea moștenitorului (4).

(1) Cpr. Jud. ocol Râmnicu-Vâlcea. Dreptul din 1902, No. 9. Baudry et Colin, *Don. et testaments*, II, 2441 urm. Pand. fr., *Don. et test.*, II, 8983. Laurent, XIV, 57. Demolombe, XXI, 627. Veđi și t. IV a Comentariilor noastre, p. 514.

(2) T. Huc, VI, 338. Laurent, XIV, 57, 58. Répert. Sirey, *Legs*, 706 urm. C. Liège. *Pasicrisie belge*, 85. 2. 349.

(3) Cpr. Laurent, XIV, 58. Pand. fr., *Don. et testaments*, II, 8988. Aubry et Rau, VII, § 718, p. 478. Proudhon, *Usufruit*, I, 385.

(4) Pand. fr., *op. cit.*, II, 8991 urm. Proudhon, *op. și loco supra cit.* Cpr. L. 3, Pr., Dig., 7, 1, De usufructu.

Punerea în posesiune voluntară din partea moștenitorului poate, după cum am văzut, să fie expresă și să rezulte din un act din care se poate trage dovada consimțământului de a executa testamentul.

În lipsă de redactarea unui act care să constate punerea în posesiune expresă, ea va putea să rezulte din corespondența părților, care se va aprecia în mod suveran de judecătorii fondului (5).

Dacă moștenitorii refuză de a da posesiunea de bună voe, legatarii o vor cere prin o acțiune judecătorească, care se va introduce înaintea tribunalului în circumscripția căruia s'a deschis moștenirea (art. 95 C. civ. și 63 Pr. civ.). Această acțiune se prescrie prin treizeci de ani din ziua morții testatorului (6).

Judecătorul de ocol ar fi incompetent, chiar dacă ar fi vorba de un legat pentru o sumă de competența lui, fiind că la cererea de punere în posesiune, moștenitorul ar putea să opue o acțiune prin care s'ar ataca testamentul pentru viciul de formă sau alte motive, ceea ce nu intră în competența acestui magistrat (7).

În orî ce caz, o simplă somațiune făcută moștenitorului n'ar fi suficientă, pentru că deși ea arată voința legatarului, totuși ea nu obligă pe moștenitor la nimic (8).

Legatarul universal va introduce această acțiune contra moștenitorilor rezervatari (art. 889), ear în lipsa acestor moștenitori, el va cere trimiterea sa în posesie de la justiție, adică de la tribunalul în a cărui circumscripție s'a deschis moștenirea. Trimiterea în posesiune se va face de compectul tribunalului, pe calea grațioasă, după ce legatarul va plăti mai întâi taxele convenite fiscului, ear nu numai de presidentul tribunalului, după cum ea se face în Codul francez, când testamentul este olograf sau mistic (art. 1008 C. fr.).

Legatarul cu titlu universal va cere posesiunea de la moștenitorii rezervatari, ear în lipsa acestora, de la legatarii universalii (art. 895), însă după ce și aceștia vor fi trimeși în posesiune, căci legatarul universal neavând, la noi, nici o dată sezina, nu poate se deîs ceea ce nu are.

(5) Cpr. Pand. fr., *op. cit.*, II, 8984 urm. Laurent, XIV, 57. Demolombe, XXI, 629. Aubry et Rau, VII, § 718, p. 478. Cas. fr. D. P. 52. 1. 151. Sirey, 52. 1. 726.

(6) T. Huc, VI, 337, *in fine*. Répert. Sirey, *Legs*, 720.

(7) Pand. fr., *Vº cit.*, 9003 urm. Demolombe, XXI, 628. Laurent, XIV, 59. Baudry, 584. Baudry et Colin, *Don. et testaments*, II, 2445. T. Huc, VI, 337. Répert. Dalloz, *Supplém.*, *Dispositions*, 974. Jud. ocol Olmeto (Corsica). D. P. 66. 3. 24.— *Contrá*, Carré-Chauveau, *Pr. civ.*, Supplém., VII, p. 73, Quest. 262 *quinquies*. Trib. St. Omer. D. P. 66. 3. 24.

(8) Laurent, XIV, 59. Demolombe, XXI, 627. Aubry et Rau, VII, § 728, p. 478. Répert. Sirey, *Legs*, 718. Pand. fr., *Vº cit.*, 8999. C. Dijon și Agen. Sirey, 48. 2. 95. D. P. 48. 2. 58. Sirey, 60. 2. 339.

Nemo dat quod non habet. Dacă testatorul n'a lăsat nici moștenitori rezervatari, nici legatari universalii, ci numai moștenitori nereservatari, precum colateralii, etc., legatarul cu titlu universal va cere posesiunea de la acești moștenitori, însă numai după ce și ei vor dobândi posesiunea de la justiție (art. 653, § 2).

Legatarul singular va cere posesiunea de la moștenitorii rezervatari, cari sunt investiți cu seziua (art. 653); în lipsa acestora, de la legatarul universal său cu titlu universal, ear în lipsa și a acestora, de la cei-lalți moștenitori legitimi, fie chiar și neregulați, după ce însă toți aceștia vor fi și ei puși în posesiune. Cu alte cuvinte, legatarul cu titlu universal ca și acel cu titlu particular, nu va cere nici o dată posesiunea sa de la justiție, cu toate că tribunalul din Iași a hotărât contrariul ⁽⁹⁾, pentru că, precum foarte bine observă Curtea din București, nu numai că nici un text de lege nu dă legatarului cu titlu universal său cu titlu particular dreptul de a cere de la justiție trimiterea în posesiune a legatului său, ci din contra, din art. 891, 895 și 899 rezultă că ori ce legatar, afară de acel universal (art. 891), este obligat să ceară de la moștenitorii legitimi posesiunea legatului său ⁽¹⁰⁾.

Al doilea punct judecat de tribunal este relativ la autentificarea testamentului.

Tribunalul decide cu drept cuvânt că autentificarea testamentului, în caz de boală constatată a testatorului, se face de judecătorul delegat, la domiciliul acestuia, și că convingerea judecătorului, în această privință, se poate forma în ori ce mod, destul este numai ca dânsul să constate în procesul verbal de autentificare, cazul de boală, fără a constata de ce anume boală el suferea ⁽¹¹⁾, și să indice cu precisiune locuința unde a instrumentat (art. 33 L. p. autentif. actelor din 1886). Formele autentificării se pot îndeplini de un singur judecător fie la locuința testatorului, fie la tribunal. Legea este formală în această privință ⁽¹²⁾. Mai mult încă, împrejurarea că judecătorul ar fi încheiat procesul verbal la tribunal, ear nu la domiciliul testatorului, și chiar a doua zi, după săvârșirea din viață a testatorului nu viciază actul, dacă formalitățile prescrise de lege pentru autentificare au fost îndeplinite în timpul pe când el trăea ⁽¹³⁾.

⁽⁹⁾ Vezi *Dreptul* din 1890, No. 78. Cpr. și Trib. Ialomitza. *Dreptul* din 1893, No. 36. Vezi și G. P. Petrescu, *Testamentele*, p. 327 și 342.

⁽¹⁰⁾ C. București. *Dreptul* din 1875, No. 34. Cpr. și alte decizii a celeiaș Curți. *Dreptul* din 1886, No. 62 și din 1889, No. 34.

⁽¹¹⁾ Vezi adnotația noastră în *Dreptul* din 1902, No. 10, p. 82, nota 1 și deciziile citate acolo.

⁽¹²⁾ Vezi t. VII a Comentariilor noastre, p. 134.

⁽¹³⁾ Vezi t. VII a Comentariilor noastre, p. 129, nota 2 și

Al treilea punct judecat de tribunal este relativ tot la autentificarea testamentului. Tribunalul pune, în adevăr, în principiu că, de și după art. 9 din legea pentru autentificarea actelor, se cere ca atunci când părțile au recurs la luminele unei alte persoane pentru redactarea actului, actul să poarte, pe lângă semnăturile părților, și semnătura persoanei care l'a redactat, totuși această formalitate nu este cerută în privința testamentelor. În adevăr, nu numai că nici un text din legea de la 1886 nu declară această dispoziție aplicabilă la testamente, dar trebuie să observăm că dispozițiile din Codul civil, relative la autentificarea testamentelor au rămas în picioare, și că art. 33 din legea pentru autentificarea actelor n'a avut de scop de cât de a curma oare-care controverse la care art. 860 și urm. din Codul civil dăduse loc. Numai regulile prescrise de art. 13 din legea pentru autentificarea actelor, relative la constatarea identității testatorului sunt aplicabile și la testamente.

Apoi, chiar dacă art. 9 din legea de la 1886 ar fi aplicabil și testamentelor, s'a decis cu drept cuvânt de Curtea noastră supremă (decisia No. 342 din 1893, s-a I) că lipsa de declarare a scriitorului că el a scris actul, după cererea părților, nu atrage nulitatea lui, întru cât nulitățile sunt de drept strict și art. 18 din legea pentru autentificarea actelor nu prevede această nulitate ⁽¹⁴⁾.

Prin urmare, sentința tribunalului este juridică din toate punctele de vedere; de aceea ea a și fost confirmată de Curtea din Iași s-a II prin decisia No. 39 din 13 Martie 1901, adoptându-se pur și simplu motivele primilor judecători.

D. Alexandresco

JUDECĂTORIA OCOLULUI TROTUȘ, Bârlad

Audiența de la 19 Februarie 1902

Froim Zingher cu Iosef Bercovici.

Cartea de judecată civilă

Perimare. — Opozițiune. — Dacă prin perimarea unei opozițiuni se perimă întreaga instanță, sau numai opozițiunea. — (Art. 257 Pr. civilă).

Perimare. — Termen început sub vechea procedură civilă, și continuat sub noua procedură. — Ce lege urmează a se aplica. — (Art. 1 din Codul civil).

1. Prin perimarea unei opozițiuni nu se perimă

p. 134, nota 3. Vezi și adnotația noastră din *Dreptul*, loco cit., p. 82. Cpr. și trib. Vlaşca. *Curierul Judiciar* din 1901, No. 60.

⁽¹⁴⁾ Vezi t. VII a Comentariilor noastre, p. 130, nota 2.

insuși instanța ci numai opozițiunea, rămânând în picioare hotărîrea dată în lipsă.

2. Regulele de procedură sunt retroactive și ca atare se aplică legea existentă în momentul judecării procesului, cu excepțiune de procedura relativă la competența și forma de procedură, când jurisdicțiunea nu este sesizată de o afacere, sau când formalitatea este deja împlinită după legea anterioară.

Prin urmare, la o cerere de perimare făcută sub noua procedură civilă, al cărui termen a început sub vechia procedură, consumat în acel timp și neîntrerupt prin vre un act de procedură cu caracter contradictor sub noua lege de procedură, se aplică dispozițiunile acestei din urmă legi.

Judecata,

Asupra cererei de perimare formată de Froim Zingher cu petițiunea înregistrată sub No. 1827 din 14 Februarie 1902 prin care tinde la perimarea opozițiunii dată de Iosef Bercovici, comerciant din orașul Tg.-Ocna, contra cărței de judecată No. 504 din 25 Noembrie 1886, a acestei judecătoriai;

Ascultând susținerile părților;

Având în vedere că, din lucrările din dosar reese că, după ce pârâțul Iosif Bercovici a format opozițiune la cartea de judecată No. 504 din 1886 a acestei judecătoriai, a urmat în cercetarea pricinii mai multe termene legale până la 20 Noembrie 1890, când s'a amânat din nou judecata fără a se fi scia ziua înfățișării; că, de la această dată și până astăzi n'a mai urmat nici un act de procedură cu caracter contradictoriu;

Că, întru cât, de la acea zi și până la 14 Februarie 1902 când s'a făcut presenta cerere, oponentul Iosef Bercovici a lăsat să treacă două ani, opozițiunea sa urmează să se perime, în baza art. 257 Pr. civilă;

Având în vedere că, defendorul s'a opus la perimare pe motiv că, o opozițiune nu se poate perima căci legea care cată să se aplice este cea veche după care numai judecata se perima și apelul, ear nu și opozițiunea;

Având în vedere că, cererile de perimare sunt niște acte de procedură, iară hotărîrile date asupra unor asemenea cereri sunt declarative de drepturi, ca ori ce alte hotărîri; că, sub legea de procedură cea veche asupra cuvântului «judecata» se ivise discuțiunii și controverse; se discuta dacă, perimându-se o opozițiune, se perima numai opozițiunea sa și hotărîrea dată în lipsă, care prin opozițiune a reintrat în discuțiunea părților și acțiunea introductivă; că, prin urmare, nici atunci cum nici astăzi în fața textului care a rupt-o cu trecutul și a precizat, tocmai în vederea acestei controverse că și opozițiunea se perimă, nu se mai discută că o opozițiune nu se poate să se perime și nici efectele unei primări; și, în ori-ce cas, o asemenea discuțiune asupra efectelor perimării nu ar putea avea loc de cât cu ocaziunea unei executări a hotărîrei date în lipsă, când s'ar cere și obține executarea ei;

Că, deci, și atunci ca și acum o opozițiune se poate perima; iară inovațiunea, între altele, în legea cea nouă s'a făcut asupra modului cum se poate cere și obține în justiție o perimare și că, perimându-se opozițiunea,

acțiunea introductivă și hotărîrea dată în lipsă rămâne în picioare, pentru că se perimă actul de procedură, iară nu instanța, dovadă este răspunsul Ministrului justiției, la interpelarea d-lui senator V. Poenaru dacă se perimă instanța sa și numai actul de procedură: că, efectul perimării opozițiunii este că, acțiunea introductivă și hotărîrea dată rămâne în picioare; (*Monitorul Oficial* 261 din 20 Februarie 1900);

Având în vedere că, regulele de procedură sunt retroactive și se aplică legea nouă existentă în momentul judecării procesului, de oare-ce nimic nu este câștigat pentru părți în privința formelor de procedură, cu excepțiune procedura relativă la competența și forma de procedură când, jurisdicțiunea nu este sesizată de o afacere sa și formalitatea este deja împlinită după legea anterioară;

Că, întru cât, cererea de perimare s'a făcut după legea cea nouă și, intră în competența judecătoriai a statua asupra ei pentru că și acțiunea introductivă s'a primit aci, iară legea cea nouă nu obligă pe parte a se adresa altei jurisdicțiuni, ea este bine formată și, ca atare urmează a se primi, iară termenul de perimare început sub legea veche, consumat în acel timp și neîntrerupt prin veri un act de procedură cu caracter contradictoriu sub legea cea nouă, este bine împlinit; Vezând și art. 257 Pr. civilă și art. 1 Cod. civil;

Pentru aceste motive, perimă opozițiunea.

Jude (s) Aurel Alexandrescu.

INFORMAȚIUNI

In foarte curând timp va apare, în editura tipografiei Curierul Judiciar, «Noua lege a falimentelor» promulgată cu Inaltul Decret No. 831 de la 1 Martie 1902 și publicată în Monitorul Oficial No. 265 de la 3 Martie 1902, adnotată cu jurisprudență română și streină, însoțită și de debaterile Senatului de la 1899, Expunerea de motive, precum și raportul Senatului de la 1899 anul când s'a propus pentru prima oară aceste modificări. Adnotațiile sunt făcute de d-nii I. N. Cesărescu și Em. M. Dan.

BIBLIOGRAFIE

Anunțăm cu plăcere apariția vol. VII a Comen-tariilor de drept civil de d-l

DIM. ALEXANDRESCO

Acest volum cuprinde materia:

„Teoria Probelor”

De vânzare la autor în Iași și la librăria Alcaal, București.

Rugăm pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sa și timbre poștale, sa și în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herişescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.